

GEZ		KARTA ADRESOWA ZABYTKU NIERUCHOMEGO		3. Miejscowość Jędrzychowice	
1. Nazwa OBORA		2. Czas powstania 1929 r.		4. Adres Jędrzychowice 67-407 Szlichtyngowa	
8. Fotografia z opisem wskazującym orientację albo mapa z zaznaczonym stanowiskiem archeologicznym					
				5. Przynależność administracyjna	
				województwo lubuskie	
				powiat wschowski	
				gmina Szlichtyngowa	
				6. Formy ochrony	
				Ustalenie ochrony w zmianie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy i Miasta Szlichtyngowa, w części dotyczącej wsi Jędrzychowice, Kowalewo (Dz. Urz. Woj. Lubuskiego nr 25A z dn. 30 grudnia 1999 r., poz. 269).	

Widok na elewację północną.

Historia.

W 1579 r. wymienia się dwóch właścicieli Jędrzychowic, Mateusza Radlicza i Stefana Wilkowskiego. Przepuszczalnie był to początek podziału miejscowości na dwie części, odpowiadające w późniejszym okresie Jędrzychowicom Górnym i Dolnym. W latach 1605-1614 wieś była własnością Adama Gorczyńskiego z Gorczyny, który oddał ją w dzierżawę Wojciechowi Kurczach Zawadzkiemu. Z czasem rodzina dzierżawcy stała się właścicielem dóbr. Następni dysponentami włości, aż do poł. XIX w., byli kolejni przedstawiciele rodziny Mieleckich herbu Ciołek. Od 1841 r. Jędrzychowice Dolne należały do rycerza Zakonu Joannitów, Leonharda von Prittwitz. W tym samym czasie druga część miejscowości była własnością Johana Friedricha Heine. W 2 poł. XIX w. Leonhard von Prittwitz figurował jako właściciel Jędrzychowic Górnych, zaś jako posiadacz dolnego majątku wymieniany był Oscar Jenke. Jeszcze na pocz. XX w. posiadłość jędrzychowicka była podzielona na część górną i dolną. W 1907 r. majątki zostały scalone i stanowiły własność Karla Gilka-Bötzow, zarządcą w tym czasie był niejaki Casselmann. Założenie folwarczne w Jędrzychowicach Górnych powstało w 2 poł. XIX w. Dwór został wzniesiony w latach 1920-1925 jako siedziba ówczesnego właściciela folwarku, z rodu von Jagwitz. Po II wojnie światowej folwark został własnością Zespołu Państwowych Nieruchomości Ziemskich. Następnie utworzono tutaj PGR. Od 1949 r. zespół folwarczny należał do POHZ w Osowej Sieni. Obecnie dwór wraz z gospodarstwem stanowi własność prywatną

Opis.

Budynek stanowi południową granicę podwórza gospodarczo-folwarcznego. Leży przy północnej krawędzi drogi gruntowej prowadzącej z założenia na wieś. Ściany wzniesione są z cegły ceramicznej, wiązanie cegieł w murze krzyżowe. Cokół ceglany nieznacznie wysunięty przed lico muru. Budynek powstał w 1929 r, Strop ceramiczny, wsparty na żeliwnych filarach. Więźba dachowa o konstrukcji kleszczowej ze ścianami stolcowymi, Dach kryty dachówką karpiówką podwójnie w koronkę. Budynek wzniesiona na planie wydłużonego prostokąta z czterema pięciobocznymi ryzalitami na elewacji północnej. Obora jest budynkiem jednokondygnacyjnym, niepodpiwniczonym, z poddaszem przeznaczonym na cele magazynowe. Posiada dach dwuspadowy z ośmioma wystawkami nakrytymi także daszkami dwuspadowymi. Elewacje wschodnia i zachodnia identyczne. Posiadają drzwi i okna w przyziemiu oraz okna i romboidalne otwory wentylacyjne na poddaszu. Elewacja północna mieści drzwi i okna w przyziemiu (oraz okna i romboidalne otwory wentylacyjne na poddaszu), cztery wystawki w dachu, z których każda posiada drzwi na poddasze, oraz romboidalne otwory wentylacyjne. Przed lico muru wysunięte są cztery pięcioboczne ryzality przechodzące na wysokości dachu w czteroboczne wystawki z okrągłymi lukarnami. Elewacja południowa zawiera drzwi, okna i otwory wentylacyjne. Obiekt posiada instalacje wodną i elektryczną. W okresie powojennym zmieniono częściowo wnętrze budynku oraz zamurowano przejazdy w elewacji północnej zmieniając tym samym jej wygląd.

Wartości.

Obora prezentuje wartości zabytkowe, wartość artystyczną, historyczną i naukową. Jest przykładem zabudowy folwarcznej z przełomu XIX i XX wieku. Budynek jest integralną częścią założenia.

Stan zachowania

Obiekt zachowany w dobrym stanie, w historycznej bryle, kubaturze, wraz z kształtem dachu. Zachowana historyczna kompozycja, artykulacja elewacji, proporcje. Budynek z zachowaniem krycia z dachówki ceramicznej karpiówki, na bieżąco użytkowany, w dobrym stanie technicznym. Przeprowadzone remonty nie wpłynęły na zachowane wartości budynku.

Postulaty dotyczące konserwacji.

Obiekt zlokalizowany jest na terenie wpisanym do rejestru zabytków województwa lubuskiego prawomocną decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków. W związku z powyższym, wszelkie prace w obrębie budynku należy prowadzić w uzgodnieniu z Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków. Wobec powyższego formułuje się następujące postulaty konserwatorskie: bezwzględnej ochronie konserwatorskiej podlega bryła obiektu, gabaryty, artykulacja elewacji oraz kształt dachu wraz z zastosowanymi technologiami. W trakcie prac należy dążyć do przywrócenia pierwotnego wyglądu elewacji, w tym odtworzenie historycznej kolorystyki i materiałów. Nie dopuszcza się docieplenia elewacji budynku. Należy prowadzić systematyczną kontrolę stanu zachowania pokrycia dachowego, udrażniać system odprowadzania wód opadowych.

Bartosz Idryjan**20.09.2021r.**